

земя подпадне подъ властѣта на християни и се изселватъ на изтокъ въ Мала Азия. Но въпрѣки много кратнитѣ изселнически движения на българитѣ и изгубване на тѣхната народностъ въ градоветѣ, дѣто помацитѣ се потурчвали, а християнитѣ българи се погърчвали, числото на българитѣ, мохамедани и християни, въ Тракия бѣше въ надвечерието на 1912 г. значително и то приближаваше по брой турцитѣ, а надминаваше много числото на гърцитѣ.

Връщамъ се пакъ на въпроса, защо не можаха да се проявятъ многобройнитѣ българи въ Тракия та и тѣхната народностъ и тѣхнитѣ стрѣмежи да се санкциониратъ въ различни държавни и дипломатически актове, както това стана съ македонскитѣ българи, които подобно на тракийскитѣ останаха най-дълго врѣме подъ чужда властъ?

Кжсото врѣме, съ което разполагамъ, не ми дава възможностъ да поясна причинитѣ за това, а ще ги посоча само.

1. Една трета отъ българското население на Тракия се прѣдставя отъ помаци, които макаръ да сж българи по кръвъ, езикъ и начинъ на животъ, поради религиозни и политически връзки съ турцитѣ държаха винаги яко съ послѣднитѣ и се отнасяха враждебно къмъ своитѣ родни братя.

2. Българитѣ въ Тракия живѣятъ главно въ селата и затова не можа да се създаде силно градско българско население, каквото има въ македонскитѣ градове Прилѣпъ, Щипъ, Велесъ, Скопие, Охридъ и други. Въ Тракия не можаха да се създадатъ важни български културни центрове.

3. Като изключимъ Лозенградско, дѣто българското население съставяше сгжстена маса и